

Всички устремиха погледъ къмъ гнѣздото.

Въ този моментъ другиятъ щъркелъ, който до този мигъ притискаше глава низко въ гнѣздото, скочи, зашкура се тревожно, спрѣ очи на тръпнещия си другаръ, погледна къмъ улицата, па се спустна натамъ, кждето бѣше паднала главата, грабна я, отнесе я бърже въ гнѣздото и я сложи върху окървавения трупъ на убития щъркелъ. Горката! Види се, мислѣше, че като донесе главата на убития си другаръ, ще върне и живота му.

Ала отхвъркна второ парче, та покоси и нея.

Обърнахъ се да видя, дали моитѣ другари забелязаха това, и видѣхъ Георги Радинъ. Позеленѣлъ, той бѣше вперилъ очи къмъ гнѣздото и въ очитѣ му блестѣше страшенъ гнѣвъ.

Сжщия часъ дойде заповѣдъ да излѣземъ напредъ. Грабнахме пушки и полетѣхме къмъ неприятелскитѣ позиции. Прѣвъ летѣше Георги Радинъ. Никога не бѣхъ го виждалъ толкова озвѣренъ. Очитѣ му свѣткаха, а гласътъ му съ страшна сила ечеше:

— Ура, а, а, а!...

Когато прогонихме врага и се провѣрихме, между насъ не намѣрихме много наши другари. Нѣмаше го и Георги Радинъ. Скоро отъ единъ нашъ другаръ научихме за геройската му смъртъ

въ неприятелскитѣ окопи. Прѣвъ налетѣлъ, врага и въ ржкопашенъ бой падналъ убитъ...

По заповѣдъ на подпоручика погребяхме Георги Радинъ въ отдѣленъ гробъ и съ много почести. Колкото и закоравѣли да бѣха станали сърдцата ни, плакахме всички. Плака и подпоручикътъ. И плака тѣй надъ своя любимецъ, както не би плакалъ надъ гроба на родния си братъ...

На другия день, рано сутринта, по обичая, отидохъ на гроба на моя другаръ, да го прилѣя и пороня още нѣкоя сълза. Когато наближихъ валога, гдето бѣше гроба, гледамъ въ дрезгавината — до гроба се чернѣе нѣщо. А когато стигнахъ, видѣхъ това, което никога не очаквахъ. Подпоручикътъ, нашиятъ любимъ младъ командиръ, бѣше колѣничилъ до гроба. Поискахъ му разрешение да остана. Той повдигна очи и ми даде знакъ да колѣнича. Никога не бѣхъ виждалъ такива очи. Тѣ не плачеха. Само лека влага ги бѣше замрежила. Но въ тѣхъ имаше толкова много тжга!

Колѣничихъ. Ала сега ме изненада нѣщо друго. До гроба, редомъ съ подпоручика, стоеше бѣла окървавена торба. Това бѣше бѣлата калѣфка отъ възглавницата на подпоручика. Личеше, че въ нея има нѣщо го-